

i 114 Dele og sendes rundt til alle Valgkredsene, han vilde da kunne gøre fortrinlig Nytte i Retning af at skabe et demokratisk Flertal her i denne Sal. Naa, det lader sig desværre ikke gøre. Men man har jo Grammofoner, og maaske saadanne her kunde anvendes, men det bliver i hvert Fald ikke af Højres Krigskasse, det ærede Medlem faar Penge til en saadan Agitation.

Det er jo rart nok at have et underholdende Medlem her i Tinget. Vi have haft flere. Vi havde det foregaaende Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Det var en Mand, der havde virkelig politisk Forstaaelse og Sans, og jeg vil ikke fornærme ham med at sammenligne ham med det nuværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds, som talte her forleden Dag. Det ærede Medlem talte, som jeg nævnte før, om Luksus og om Nødvendigheden af at beskatte Luksus. Jeg kom ved at høre hans Tale til at tænke paa, at i gamle Dage havde man knyttet til Hofferne enkelte Personer, som havde frit Spil, Lov til at agere, som de vilde. I vore Dage spille Hofferne ikke samme Rolle som i gamle Dage. Derfor ere disse Personer ogsaa afskaffede. Men skulle vi da nu, siger jeg, have dem indført i det offentlige Liv, fordi det en Gang har været saadan? Det forekommer mig, at det ærede Medlems Udtalelse om de almindelige og jævne Folk i dette Land indeholder den grovest mulige Fornærmelse af alle de Folk, der arbejde og producere herhjemme. Det er en Fornærmelse imod dem at sige, at de tære paa Samfundet, og at de derfor ere pligtige til at yde de største Skatter. Hvorved ere de rige og meget velhavende i dette Land blevne rige og velhavende? Netop ved de andres Fattigdom. Den jævne Mand og Kvinde, der have arbejdet, have i Regelen en Arbejdsdag at se tilbage paa, der har været fra den Tid, de vare Børn, og til de bleve gamle og graa. Og de have ikke alene maattet betale indirekte Skatter, store i Forhold til deres Skatteevne, men de have maattet betale til alle de rige Folk for at faa Lov til at arbejde. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at hverken kender han noget til de sociale Tilstande i dette Land, eller synes han at ville lære dem at kende. Men Sandheden om de store Masser her i Landet, som have det haardt og fattigt, er den, at de ikke have det fattigt og haardt, fordi de ikke have været hæderlige, ikke have anstrengt sig og arbejdet, men fordi de have været afhængige af den enkelte. De have været lønnede og blive den Dag

i Dag i mange Tilfælde lønnede saaledes, at de umuligt ere i Stand til at klare sig uden at faa Hjælp dels af det offentlige, dels af filantropiske Institutioner.

Her vil jeg, inden jeg slutter, rette et Par Ord til det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), som var inde paa en lignende Betragtning som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Han opregnede i Gaar en hel Række Udgifter, der ydes fra Stat og Kommune til sociale, hygiejniske og almenfolkkelige Formaal. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar vi i de sidste Aaringer ere komne saa højt op paa en hel Række af de sociale Konti, er Grunden den, at vi i tidligere Tid vare saa umaadelig langt tilbage. Derfor blev Stigningen saa urimelig stor fra den gamle Tid, hvor Smaakaarsfolken ingen Krav stillede, og der derfor heller ikke blev gennemført noget videre, og til den nye Tid. Men Stillingen er i Virkeligheden den, at efterhaanden som den almindelige Arbejderbefolknings Kaar forbedres, behøver det offentlige heller ikke i samme Udstrækning at yde Hjælp til de smaa og fattige. Hvis man vilde yde de arbejdende Klasser en Løn, der svarede omtrent til den Værdi, deres Arbejde har, vilde Hjælpekasserne ikke have de store Udgifter, de have. Saa vilde man ikke have de Udgifter, man har til Bekæmpelse af Tuberkulose og til Forsorg for forsømte og vanrøgtede Børn. Alle disse store Udgifter skyldes netop, at Masser af Mennesker i dette Samfund, hvor gerne de end ville, ikke ere i Stand til ved deres Arbejde at skaffe sig det økonomiske Udkomme.

Maa jeg for Resten sige til det ærede Medlem fra Esbjerg, at naar han for Eksempel opførte det Beløb, der anvendes til Tuberkulosens Bekæmpelse, blandt de sociale Udgifter, er jeg ikke i Stand til at følge ham. Kampen mod Tuberkulosen er en Samfundssag, og de rige og velhavende ere i lige saa høj Grad som de ubemidlede interesserede i, at Tuberkulosen bekæmpes. Man kunde snarere sige, at en stor Del af de Midler, som udgives til Tuberkulosens Bekæmpelse, gives ikke til de fattige tuberkuløse, men til de Grundejere i By og paa Land, som spekulere i Bolignød. En stor Del af de Midler, der udgives til Tuberkulosens Bekæmpelse, er egentlig Bidrag til vore Godsejere og Lensbesiddere, fordi de samtidig med, at de udnytte Arbejdernes Ydeevne til det yderste, byde dem sundhedsfarlige Boliger, hvor Tuberkulosen hænger. Det er Bidrag, der